

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันจันทร์ที่ ๑๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

เราทุกคน คำว่าเรานี้ก็หมายถึงทุก ๆ คนในโลกนี้ โลกที่หมุนรอบตัวเอง
หมุนรอบดวงอาทิตย์ เป็นกลางวัน ๑๒ ชั่วโมง กลางคืน ๑๒ ชั่วโมง ปัจจุบันนี้
มีประชากรของโลกอยู่ประมาณแปดพันกว่าล้านคน

เราทุกคนต้องรู้ ต้องเข้าใจ ว่าสิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นคือเหตุคือปัจจัย
หาใช้นิติบุคคลตัวตน มันคือเหตุคือปัจจัย ความรู้ความเข้าใจอย่างนี้เรียกว่า
รู้ความจริงของสิ่งทั้งหลายทั้งปวง รู้ร้อยสัจสี รู้ทุกสิ่งทุกอย่างตามความเป็นจริง
ว่าสิ่งทั้งหลายทั้งปวงคือเหตุคือปัจจัย

ความรู้ความเข้าใจนี้เรียกว่าปัญญา ความไม่รู้ไม่เข้าใจเรียกว่าไม่มีปัญญา

มนุษย์เรามีการเรียนการศึกษาต่างจากสัตว์ทั้งหลาย มนุษย์เราพิเศษมีการเรียน
การศึกษา เรียนจากพ่อจากแม่ เรียนที่โรงเรียน มีการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์

มนุษย์เราต้องพัฒนาทั้งทางวิทยาศาสตร์ พัฒนาทางจิตใจไปพร้อม ๆ กัน
เพื่อความรู้เพื่อความเข้าใจ จะได้ประพฤติจะได้ปฏิบัติเพื่อให้เป็นความดี
ที่ประกอบด้วยปัญญา

สมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ นั้นถึงอยู่ที่มีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง นี่เป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม

คำว่าอุดมนี้หมายถึงไม่ขาดตกบกพร่อง สมบูรณ์ด้วยอรรถและพยัญชนะ ไม่ขาดตกบกพร่อง อุดมสมบูรณ์

เราทั้งหลายต้องพากันเข้าใจนะ เราทั้งหลายจะไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยนั้น ไม่ได้นะ เราจะเอาความรู้สึกนำชีวิตไม่ได้ จะเอาความชอบความไม่ชอบนำชีวิตไม่ได้ ต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนุญนำชีวิต มีปิติมีสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติ การปฏิบัติ ผู้ที่เกิดมาในโลกนี้ต้องพากันเข้าใจ อย่าไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย ต้องเอาธรรม เอาธรรมนุญนำชีวิต

เราทั้งหลายก็เน้นที่ตัวเรานี้แหละ เพราะไม่มีใครประพฤติปฏิบัติให้ใคร แทนใครได้ มันเป็นความดีเป็นบารมีเฉพาะตน เรามีหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม

พระศาสนาในโลกนี้มีหลายชื่อ มีหลายชื่อก็ไม่ใช่ไร ความหมายของพระศาสนา นั้นคือธรรมะ คือธรรมนุญ เป็นสัมมาทิฐิที่มีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนุญนำชีวิต เอาพระศาสนานำชีวิต เพื่อพัฒนาให้เป็นทางสายกลางระหว่างทางวิทยาศาสตร์กับทางใจไปพร้อม ๆ กัน เพื่อให้เป็นทางสายกลาง เป็นความรู้เป็นความเข้าใจ เป็นความสงบเป็นปัญญา ความสงบนั้นเป็นสมณะ ปัญญานั้นเป็นวิปัสสนา ความสงบกับปัญญาสองอย่าง เอามารวมกันเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม

ความสงบกับปัญญานั้นเป็นสิ่งที่มิควรมีประโยชน์อุปการคุณมาก สติสัมปชัญญะ นั้นถึงเป็นธรรมที่มีคุณมีอุปการะมาก

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ จะได้มีความสงบจะได้มีปัญญา มารู้แจ้งธรรม มารู้แจ้ง สภาวธรรม เราทั้งหลายจะได้รู้หลักการ รู้อุดมการณ์อุดมธรรม จะไม่ได้ไปตาม สิ่งแวดล้อม ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราก็ก็นำไปตามสิ่งแวดล้อม การที่ไปตามสิ่งแวดล้อม คือความไม่รู้ไม่เข้าใจถึงไปตามสิ่งแวดล้อม ความสงบรู้เข้าใจจะไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม

ความสงบกับปัญญานี้เป็นสมณะและวิปัสสนา ที่จะให้เราเป็นศีลเป็นสมาธิ เป็นปัญญา ไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม เราทั้งหลายพากันเข้าใจ ข้อสอบก็อยู่ที่ปัจจุบันนี้แหละ ข้อสอบก็อยู่ที่ปัจจุบันนี้แหละ ปัจจุบันจึงเป็นวาระสำคัญในการประพฤติการปฏิบัติ

ปัจจุบันให้ถือว่าเป็นวาระสำคัญนะ ปัจจุบันมันเป็นวาระสำคัญแห่งชาติ เป็นความสำคัญ นี่คือการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายต้องรู้ต้องเข้าใจ ในเรื่องข้อสอบของตัวเอง รู้เรื่องข้อสอบของตัวเอง

ความสงบกับปัญญาต้องเอามาใช้เอามาประพฤติปฏิบัติไปพร้อม ๆ กัน ความสงบกับปัญญาต้องเอามาใช้เอามาปฏิบัติ สองอย่างนี้จะแยกกันไม่ได้ ถ้าแยกกันเมื่อไหร่แล้วเราจะเป็นผู้ที่ไม่มีความดี ไม่มีสมาธิ ไม่มีปัญญา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านจึงตรัสบอกพวกเราทั้งหลายให้เข้าใจ อย่าได้เพลิดเพลिनอย่าได้ประมาท ต้องรู้หลักการในการประพฤติการปฏิบัติ รู้จักกาล รู้จักเวลาในการประพฤติในการปฏิบัติ

การประพาศิการปฏิบัตินั้นต้องปฏิบัติติดต่อกันเนื่องไม่ขาดสายด้วยความรู้ความเข้าใจ ศีลที่เป็นปัญญาสัมมาทิฐิเราทั้งหลายต้องปฏิบัติติดต่อกันเนื่องไม่ขาดสายเป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสารไม่ประมาทไม่เพลิดเพลिन เป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสารเป็นผู้ที่มีความละอายต่อบาป เกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏสงสาร

การที่เราเห็นภัยในวัฏสงสาร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่าการละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปนี้มันเป็นธรรมคัมภีร์ครองภัย ไม่ให้ภัยอันตรายทั้งหลายเกิดขึ้น ถ้าเราไม่ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป จะทำให้ศีลของเราขาดศีลของเราต่าง ศีลของเราพร้อย ให้เข้าใจนะ ความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปนี้เป็นธรรมที่ยำเกรง เป็นการเคารพยำเกรง ความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปเห็นภัยในวัฏสงสารนี้มันจะเป็นเบรกให้เราหยุด

ผู้ที่มีความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปคือผู้ที่รู้เรื่องเหตุเรื่องปัจจัยในการประพาศิในการปฏิบัติ ผู้ประพาศิผู้ปฏิบัติต้องเน้นที่ใจ เป็นผู้ที่จะละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏสงสาร

ให้พวกเราทั้งหลายพากันเข้าใจนะ กายวาจาใจกิริยามารยาทมันเป็นเพียงอุปกรณ์เพียงอุปกรณ์ของใจที่มีความหลงนะ ปัญญาสัมมาทิฐิ มีความเห็นถูกต้องเข้าใจถูกต้อง ศีลนั้นถึงเป็นธรรมบุญ จะเป็นอุปกรณ์เป็นกรรมกรในการทำงานในการปฏิบัติ การประพาศิการปฏิบัติธรรมถึงเน้นเรื่องจิตเรื่องใจเรื่องเจตนา

กายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพเป็นเพียงกรรมกร เป็นเพียงอุปกรณ์

เราทั้งหลายมาเน้นที่ใจของเราทุกคน เน้นที่ความตั้งใจตั้งใจเจตนา ต้องเป็นผู้ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปเห็นภัยในวัฏสงสาร ไม่กล้าตริกีนึกคิดในเรื่องของกาม

ของพยาบาล การปฏิบัติธรรมถึงเป็นการเน้นเรื่องจิตเรื่องใจ เน้นการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน

การปฏิบัติของเราถึงไม่มีต่อหน้าและลับหลัง เพื่อเป็นความบริสุทธิ์ทั้งกายวาจา กิริยามารยาททั้งใจ ไม่มีต่อหน้าและลับหลัง การปฏิบัติธรรมนะไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ถ้าเรายังมีต่อหน้าและลับหลังมันไม่ใช่ธรรมะมันไม่ใช่ธรรมบุญ มันยังมีต่อหน้าลับหลัง ความละเอียดต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏฏสงสารนี้ มันจะไม่มีต่อหน้าและลับหลัง การที่เราทำอะไรต่อหน้าอย่างหนึ่งลับหลังอย่างหนึ่ง มันยังต้องการผลตอบแทน

เราทั้งหลายต้องเข้าใจธรรมะ เข้าใจธรรมบุญ ธรรมะธรรมบุญเป็นบริสุทธิ์คุณ ไม่หวังอะไรตอบแทน เป็นบริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจา กิริยามารยาทอาชีวะเป็นบริสุทธิ์คุณ ไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ไม่หวังอะไรตอบแทน

ถ้าเราไปเรียนหนังสือเพื่อหวังสิ่งที่ตอบแทน เราไปทำงานเพื่อหวังในสิ่งที่ตอบแทน เราเป็นข้าราชการนักการเมืองเป็นนักบวชหวังอะไรตอบแทน อย่างนี้เรียกว่ามันมีต่อหน้าและลับหลัง มันต้องการผลประโยชน์ต้องการการตอบแทน ต้องการขอบใจขอบคุณ มันจะไม่ได้เน้นเรื่องจิตเรื่องใจ มันยังต้องการผลตอบแทน

ให้พวกเราทั้งหลายรู้จักหน้าที่ เรามีความสุขในการทำหน้าที่ มีปิติมีความสุข เอกัคคตาในหน้าที่ อย่าไปหวังสิ่งตอบแทน ถ้าไม่อย่างนั้นการปฏิบัติธรรมของเรา มันยังมีต่อหน้าและลับหลัง เพราะมันหวังสิ่งที่ตอบแทน

พวกเราทั้งหลายพากันเข้าใจนะ การประพฤติการปฏิบัติธรรม อย่าไปหวังอะไรตอบแทน การหวังอะไรตอบแทนนั้นไม่ใช่บริสุทธิ์คุณ มันเป็นนิติบุคคลตัวตน

ถ้าเรายังหวังอะไรตอบแทนอยู่เราก็ไม่ได้เน้นเรื่องจิตเรื่องใจ

ความรู้ความเข้าใจนี้ถึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

การเรียนการศึกษาการค้นคว้าการฟังเพื่อความรู้ความเข้าใจ เราทั้งหลายจะได้รู้ และเข้าใจว่าการปฏิบัติธรรมล้วน ๆ มันเน้นที่เรื่องจิตเรื่องใจไม่มีต่อหน้าและลับหลัง การรักษาศีลของเราถึงจะเป็นพระนิพพาน การทำสมาธิของเราถึงจะเป็นพระนิพพาน การเจริญปัญญาของเราถึงจะเป็นพระนิพพาน ถ้าข้างหน้าอย่างหนึ่งข้างหลัง อย่างหนึ่งไม่ใช่นิพพาน

เราทั้งหลายถึงต้องเน้นมาที่จิตที่ใจที่เจตนา การประพฤติการปฏิบัติถึงเป็นการ ปฏิบัติติดต่อกันเนื่อง ถ้าเราไม่มีความละเอียดต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป ไม่เห็นภัย ในวิภูฏสงสาร การประพฤติการปฏิบัติของเรามันก็จะไม่ติดต่อกันเนื่อง ศีลของเรา มันก็ขาดช่วง การประพฤติการปฏิบัติไม่ติดต่อกันเนื่องเราไม่เห็นภัยในวิภูฏสงสาร ใจของเราไม่รู้ไม่เข้าใจ ใจของเราก็จะไปตามสิ่งแวดล้อมที่ผัสสะ

เรามีอายตนะทั้ง ๖ สิ่งภายในก็ ๖ สิ่งภายนอกก็ ๖ มันก็จะไปตามสิ่งแวดล้อม ถ้าเราไปตามสิ่งแวดล้อมศีลของเรามันก็ขาด มันต่างมันพร้อย ให้รู้เข้าใจ

เราทั้งหลายต้องเห็นภัยในวิภูฏสงสารต้องมีความละเอียดต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป ทั้งต่อหน้าและลับหลัง

เราทั้งหลายต้องพากันรู้เข้าใจ ต้องมีความละเอียดต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป ถ้าเราไม่มีความละเอียดต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป ไม่เห็นภัยในวิภูฏสงสาร เป็นผู้ไม่เอา

ธรรมนำชีวิต ไม่เอาธรรมบุญนำชีวิต มันแก้ปัญหามิได้นะ มันมีแต่จะสร้างปัญหา ถือว่าเป็นผู้ที่ไม่รู้ความถูกต้องและความไม่ถูกต้อง เป็นบุคคลที่ไม่บรรลุนิติภาวะ

ผู้ที่มีความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เอาธรรมเอาธรรมบุญนำชีวิต เค้าเรียกว่าผู้นั้นเป็นผู้ที่บรรลุนิติภาวะ เอาตัวตนนำชีวิตเค้าเรียกว่าเป็นบุคคลไม่บรรลุนิติภาวะนะ บุคคลที่มีความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เป็นบุคคลที่รู้กาลรู้เวลารู้กาลเทศะ รู้การประพฤติการปฏิบัติ เราเอาตัวเอาตนนำชีวิตเราเอาความหลงนำชีวิตเป็นบุคคลที่ไม่รู้กาลเวลาไม่รู้กาลเทศะ

ให้พวกเราทั้งหลายเข้าใจนะ คือบุคคลที่ไม่บรรลุนิติภาวะไม่รู้จักดีไม่รู้จักชั่วไม่รู้จักผิดไม่รู้จักถูก เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต เอาความหลงนำชีวิต คือบุคคลที่ไม่บรรลุนิติภาวะ ปัจจุบันถึงเป็นวาระสำคัญสำหรับเราทุกคนนะ

การประพฤติการปฏิบัติทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาททั้งอาชีพ เราต้องรู้เข้าใจ เราต้องเน้นที่ใจของเรา เน้นที่เจตนาของเรา มีความสุขมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายนะให้เข้าใจ ความสุขในทางวัตถุเป็นสิ่งที่มียู่ วิทยาศาสตร์ถึงมีคุณ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ ทางวิทยาศาสตร์นี้จะมีโทษนะ การพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ถึงต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน

ธรรมบุญนี้แหละให้เราเน้นไปที่จิตที่ใจนะ เพราะกายนั้นวาจานั้นกิริยามารยาทอาชีพนั้นเป็นเพียงกรรมกรเป็นเพียงอุปกรณ์ของใจนะ

การพัฒนาวิทยาศาสตร์ต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน เข้าสู่ทางสายกลาง หรือเข้าสู่ความพอเพียงเพียงพอ เข้าสู่ความพอดี

แพทย์จะผ่าตัด แพทย์ก็ต้องมีความรู้ความเข้าใจต้องมีปัญญา มีความสงบ ที่แพทย์จะผ่าตัดสมองของมนุษย์ ศูนย์รวมของสรีระร่างกายมันอยู่ที่สมอง เส้นประสาทมันเยอะ แพทย์ก็ต้องรู้เข้าใจ มีปัญญา มีปัญญาก็ต้องมีความสงบ มันถึงจะนิ่งเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรมถึงจะผ่าสมองได้ปลอดภัย ถ้าอย่างนั้นไม่ได้ มันจะไปตัดเส้นประสาทนะ

การที่แพทย์จะผ่าหัวใจก็เช่นเดียวกัน เพราะหัวใจมันเป็นศูนย์รวมที่ส่งเลือด ไปเลี้ยงสรีระร่างกายทุกชิ้นส่วน เราต้องรู้เข้าใจเพื่อจะเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ ความสงบที่เป็นสมณะก็ต้องมี ปัญญาก็ต้องมี ต้องไปพร้อม ๆ กัน เราทั้งหลายจะได้ เข้าถึงความพอดี เราอยากให้มันมากมันก็ไม่มาก เพราะสิ่งเหล่านั้นมันเป็นใหญ่ เป็นประภัสสรของสิ่งเหล่านั้น เราอยากให้มันน้อยมันก็ไม่น้อย เราต้องรู้เข้าใจ เราจะไม่ได้ไปลดรอนสิทธิของความไม่ถูกต้อง ไม่ลดรอนสิทธิของผู้อื่น

เรื่องเคารพเรื่องการระวังเรื่องละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป ท่านถึงให้เน้น ที่ปฏิปทานะ ปฏิปทาทั้ง ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม ต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต ต้องมีสติเป็นพื้นฐาน มีความสงบเป็นพื้นฐาน เพื่อเอาปัญญานำชีวิต ตั้งใจตั้งเจตนา เราทั้งหลายจะได้ปฏิบัติที่ต้นเหตุ เราทั้งหลายจะได้แก้ที่ปลายเหตุ

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ใหม่ ๆ เมื่อวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ เรามาคิดดูดี ๆ อายุตนะทั้ง ๖ ตาหูจมูกลิ้นกายใจ ๖ อย่างนะ รู้เข้าใจ แล้วพระจันทร์ วันเพ็ญอย่างนี้ รู้เข้าใจ

ทำไมถึงเดือน ๖ เพราะอายตนะทั้ง ๖ ภายใน อายตนะภายนอก ๖ เป็น ๑๒ นะ
 แล้วก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำมันเต็มมันพอดีมันเพียงพอพอเพียง ประสูติก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ
 ตรัสรู้ก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ เสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ แสดงธรรมจักร
 กับปวัตตสูตรก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำนะ

เรามาคิดดูดี ๆ นะมันเป็นความเต็ม เป็นความพอเพียงเพียงพอ มันเป็นความ
 พอดี มันเป็นการพัฒนาทั้งทางวิทยาศาสตร์ทั้งทางใจไปพร้อม ๆ กันด้วยความรู้
 ความเข้าใจ เราทั้งหลายอย่าเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง องค์สมเด็จพระ
 พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่ามันไม่เต็มนะ มันพร่องอยู่เป็นนิจนะ เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง
 มันเป็นทะเลไม่อ้อมด้วยน้ำ เป็นไฟไม่อ้อมด้วยเชื้อ เค้เรียกว่าตัณหา ศัพท์นี้ลึกซึ้ง
 กินใจมาก มันหาเรื่องราวให้กับตัวเองยังไม่พอมันไปหาเรื่องราวให้คนอื่น
 มันไปเอาความสุขจากความหลงนะ ไม่ได้เอาความสุขจากปัญญาสัมมาทิฐิ
 มันเป็นความเห็นไม่ถูกต้อง เป็นความเข้าใจไม่ถูกต้อง ปฏิบัติไม่ถูกต้อง การกระทำ
 อย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้ไม่ได้ มันเสียหาย มันไม่ใช่ทางไม่มีทางไป

ให้เราเข้าใจ ธรรมบุญคือทางไปนะ รัฐธรรมบุญคือทางไปให้เรารู้ให้เราเข้าใจ
 เราทั้งหลายจะได้เห็นภายในวิถีสงสาร เพิ่มความสงบเข้าใจ เพิ่มสติสัมปชัญญะเข้าไป
 ด้วยความรู้ความเข้าใจ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายก็ไม่มี
 ความทุกข์อะไร ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะเหมือนทะเลไม่อ้อมด้วยน้ำ เหมือนไฟ
 ไม่อ้อมด้วยเชื้อ มันหาเรื่องราวให้กับตัวเอง หาเรื่องราวให้กับคนอื่น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่าอย่าเอาความไม่รู้ไม่เข้าใจนำชีวิต
อย่าไปตรึกในกาม อย่าไปตรึกในพยาบาท กามกับพยาบาทนั้นคือความหลงนะ
ถ้าใครไปตรึกในกามตรึกในพยาบาทคือบุคคลนั้นเอาความหลงนำชีวิต ความหลงคือ
ความไม่ถูกต้องนะ ความหลงนั้นนะมันอโรยมันแซมมันลุ่มมันนัวมันหอย

ที่มีผู้ไปทูลถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำไมพระนิพพานก็เป็นสิ่งที่มีอยู่
ผู้บอกหนทางไปก็มีอยู่ แต่ทำไมคนส่วนใหญ่ไม่พากันไปนิพพานกัน สาเหตุเพราะอะไร
ไปทูลถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ท่านตรัสว่า เพราะความอโรยของโลกมันทำให้เราทุกคนหลงเพลิดเพลिन
ตั้งอยู่ในความประมาท ความหลงความเพลิดเพลिनความประมาทมันเป็นสิ่งเสพติด
เราจะออกจากสิ่งเสพติดก็ต้องอาศัยหลักการ อุดมการณ์อุดมธรรม ปฏิบัติติดต่
ต่อเนื่องด้วยศีล การปฏิบัติติดต่ต่อเนื่องด้วยศีลมันจะเป็นสัมมาสมาธิติดต่ต่อเนื่อง

เหมือนไข่ฟักไข่ ไข่ฟักไข่จะฟักด้วยแม่ไข่หรือฟักด้วยไฟฟ้า มันก็ต้องใช้เวลา
๓ อาทิตย์ถึงจะออกมาเป็นลูกไข่นะ

ความหลงความเพลิดเพลिन จะทำให้เราเพลิดเพลिनทำให้เราประมาททำให้เรา
เนิ่นช้า ให้เราเข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติ เราทั้งหลายต้องเห็นภัยในวัฏฏสงสาร
เป็นผู้ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปให้รู้จักข้อสอบข้อตอบ พระธรรมพระวินัย
แปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ให้เรารู้ให้เราเข้าใจ เพื่อให้เราทั้งหลายเอามาใช้
เป็นอุปกรณ์เป็นกรรมในการประพฤติกการปฏิบัติ ที่เป็นสมณะเป็นความสงบ
เป็นวิปัสสนาเป็นปัญญา เข้าสู่ฐาน ศีลถึงเป็นพื้นเป็นฐาน เราทั้งหลายต้องเป็นผู้มี
พระธรรมพระวินัยเป็นพื้นฐาน เข้าสู่รูปแบบ เข้าสู่อุดมการณ์อุดมธรรม

ทุก ๆ คนน่าจะพากันตั้งอกตั้งใจพากันประพฤติพากันปฏิบัติ เอาธรรมเป็นหลัก เอาธรรมนุญเป็นหลัก ให้เรามีความสงบให้เพียงพอ ให้พอดี สมณะกับวิปัสสนา จะได้ไปพร้อม ๆ กัน

เราคิดดูดี ๆ นะ มองดูดี ๆ เหมือนต้นไม้ต้นหนึ่งนี้ ต้นไม้ต้นนั้นที่อุดมสมบูรณ์ ส่งงาม ต้นไม้ต้นนั้นต้องได้อาหารมาจากทุกทิศทุกทางของต้นไม้ นะ ไม่ใช่ได้มาจาก ทางรากอย่างเดียว ต้นไม้ต้นนั้นต้องได้อาหารมาจากทางรากทางใบทางกิ่งก้านสาขา จากทางยอดตลอดปริมณฑล แสงแดดอากาศ วิตามินโปรตีนเกลือแร่แร่ธาตุต่าง ๆ ถึงจะอุดมสมบูรณ์ ไม่ใช่ได้มาจากทางรากอย่างเดียวเราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ ไม่มองข้ามปัจจุบันว่าปัจจุบันเป็นวาระสำคัญในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายอย่าพากันใจอ่อนไปตามสิ่งแวดล้อม ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสรู้วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำเดือน ๖ ตาहुจมุกลิ้นกายใจ ๖ อย่างนะ วันเพ็ญคือความอุดมสมบูรณ์ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะจึงเป็นความพอดี เป็นความพอเพียงเพียงพอ

การที่เรามีความเคารพนับถือ ที่เอารัศมีนำชีวิตเป็นผู้ที่มีความละเอียดอ่อนบาปเกรงกลัวต่อบาปทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีความเคารพเคารวะทั้งกายทั้งวาจา ทั้งกิริยามารยาททั้งจิตใจ ความเคารพนับถืออย่างนี้ถึงเป็นสิ่งที่ครอบครองเรา ถ้าเราไม่เข้าใจแล้วเราจะข้ามปัจจุบันนะ ถ้าเราไม่เข้าใจแล้วเราจะไม่ละเอียดอ่อนบาปเกรงกลัวต่อบาป ไม่เห็นความสำคัญทั้งทางกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีวะ ไม่เห็นความสำคัญ ความละเอียดอ่อนบาปเกรงกลัวต่อบาปมีความเคารพเคารวะในพระพุทธเจ้าในพระธรรมในพระอริยสงฆ์

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งเราก็คือเป็นบุคคลที่ไม่ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปไปเอาแต่ทางวัตถุไปแต่ทางวิทยาศาสตร์เป็นตัวเป็นตนมันไม่ได้ ต้องเอาเรื่องจิตใจ เรื่องธรรม ต้องมีความเคารพการวะ ต้องมีความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป ความถูกต้องนะมันสิ่งที่ไม่ตายนะ ความถูกต้องก็มีอยู่เป็นสิ่งที่ไม่ตาย พระพุทธเจ้านะเป็นนามธรรมเป็นความรู้ความเข้าใจ

พระพุทธเจ้านะเป็นอมตธรรมนะ เป็นพระธรรมเป็นพระวินัย

ให้เราทั้งหลายมีความเคารพในพระพุทธเจ้า เคารพในพระธรรม เคารพในพระอริยสงฆ์ ถ้าเราไม่มีความเคารพ ไม่มีการวะ ไม่ได้นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกว่าท่านตรัสว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้เป็นพระพุทธเจ้าคือผู้ที่ยกเลิกด้วยยกเลิกตน เป็นผู้การวะธรรม เคารพการวะในธรรม ไม่ลิดรอนสิทธิของธรรมชาติ ไม่ลิดรอนสิทธิความแก่ความเจ็บความตาย ความพลัดพรากเป็นผู้ที่เคารพการวะธรรม

ที่มีคนไปถามพระพุทธเจ้า ว่าพระพุทธเจ้ามีอะไรเป็นที่เคารพนับถือ

พระพุทธเจ้าบอกว่าพระพุทธเจ้านะเคารพธรรม เคารพธรรมบุญ เอาธรรมนำชีวิตเพราะธรรมชาติเป็นสิ่งที่มียู่ ให้เราเข้าใจ พระพุทธพระธรรมพระอริยสงฆ์มันเป็นสิ่งที่ไม่ตายนะ สิ่งที่ยายนั่นนะมันเป็นธาตุเป็นขันธ์เป็นอายตนะ แต่พระพุทธเจ้านะคือความรู้ความเข้าใจในเรื่องอริยสัจสี่

ให้รู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้เอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมบุญนำชีวิต เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งไม่ได้มันหยาบ มันหยาบกาย ตัวตนมันหยาบกาย ตัวตนนั้นมันสกปรก มันหยาบคายนะ

ท่านหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ท่านได้ตรัสว่าอย่าเอาตัวตนเป็นที่ตั้งนะ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันหยาบคาย เอาตัวตนเป็นที่ตั้งไม่ได้ เพราะตัวตนเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ตัวตนนั้นมันเหม็นนะ มันเหม็นหลายแดนโลกธาตุ ให้เรารู้เข้าใจ ถ้าเราไม่เข้าใจเราก็จะแบกความหลงพาไป ความไม่รู้ไม่เข้าใจเอาความหลงนำชีวิต

เรามาคิดดูดี ๆ นะ วันหนึ่งเวลาเช้านางวิสาขามหาอุบาสิกา เสริฟอาหารอุปัฏฐาก พ่อแม่สามีอยู่ พระมาภิชาจารย์บิณฑบาตมายืนอยู่ต่อหน้า นางวิสาขาเห็นแล้วรู้เข้าใจว่า พ่อสามีเค้าไม่ทำบุญตักบาตร นางวิสาขาก็กราบเรียนถวายพระว่า นิมนต์ ท่านไปอภิชาตที่อื่นเถิด เพราะที่นี้พ่อสามีเค้าไม่ทำบุญตักบาตร เค้าไม่ถวายทาน เค้ากำลังทานของเก่าอยู่

พ่อปู่พ่อผัวของนางวิสาขาได้ฟังแล้วโกรธเป็นฟืนเป็นไฟเลย ว่าทำไมลูกสะใภ้ถึงมาว่าเรากินของเก่าของเสียของเน่าของเดน ของปฏิกูล ทั้งที่อาหารนั้นเพิ่งใหม่ เพิ่งสดร้อน ๆ นะ

พ่อปู่โมโหขับไล่นางวิสาขามหาอุบาสิกา นางวิสาขาก็พูดกับพ่อปู่ว่า เมื่อก่อนก่อนที่จะเอานางมาเป็นลูกสะใภ้ก็มีญาติผู้ใหญ่ญาติวงศ์ตระกูลทั้งสองฝ่ายถูกต้องตามกฎหมายมีลายเซ็นต้นนะ ถ้าจะให้นางไปก็ต้องมีการชี้แจงแถลงเหตุผลนะ มีเหตุมีผล เมื่อเอาผู้หลักผู้ใหญ่มารวมรวมกันประชุมกันแล้วนางวิสาขาก็แถลงการณ์ด้วยวาจาว่า ที่กล่าวว่าพ่อปู่ นั้นกำลังบริโภคน้ำของเก่าอยู่นะ มันเป็นเรื่องจริง เพราะเมื่อก่อนพ่อปู่เป็นคนดีเป็นคนมีปัญญาถวายทานได้สร้างบารมีได้สร้างความคิดที่ประกอบด้วยปัญญา ถึงได้มีบุญมีวาสนาเป็นคนร่ำคนรวยเป็นมหาเศรษฐี เมื่อได้เป็นคนดีคนร่ำคนรวยเพลิดเพลิตแต่ตั้งอยู่ในความประมาท

ความหลงความประมาทนี้ได้แก่ไม่เห็นภัยในวิฆฏสงสารเป็นผู้บริโภคความหลง เป็นผู้บริโภคตัวตนเป็นผู้บริโภคของเก่านะ ตัวตนนี้คือความหลงคือของเก่านะ คือความยึดมั่นถือมั่นไม่รู้จักเสียสละไม่รู้จักให้ทานไม่ได้เป็นผู้ให้ไม่ได้เสียสละ ไม่เป็นธรรมไม่เป็นปัจจุบันธรรมมันเป็นนิติบุคคลตัวตน บุคคลเช่นนี้เรียกว่าผู้บริโภค ของเก่านะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เราทุกคนเข้าใจ ให้พากันเสียสละจะได้ เป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรมจะไม่ได้บริโภคความหลงจะไม่ได้บริโภคของเก่า

พอปู่ได้ฟังแล้วรู้เข้าใจมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาจึงเรียกนางวิสาขาว่าเป็นแม่ เป็นแม่แบบแม่พิมพ์เป็นตัวอย่างจึงขอโทษขออภัย

นางวิสخابอกว่าให้ไปขอโทษขออภัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโน่น เพราะความรู้ความเข้าใจนี้เป็นพุทธะ เป็นผู้ที่มีความละเอียดต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป

ความรู้ความเข้าใจเห็นภัยในวิฆฏสงสาร เป็นผู้หยุดบริโภคความหลง ความมมงาย หยุดบริโภคของเก่า ด้วยความรู้ความเข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติ เราทั้งหลาย จะได้เอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนำชีวิต

ให้เรารู้ให้เข้าใจ ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจเราทั้งหลายจะพากันบริโภคความหลง บริโภคความไม่ถูกต้อง ความไม่ถูกต้องมันคือความผิดนะ